

Тогава завъртѣ се отпреде му всичко като въ омагьосанъ кръгъ и въ тази неспирно въртелива тлака отъ най-чудновати предмети той зърна безформени кървави парчета месо, ала вече не въ пламенната гола прегръдка на една обезумѣла майка, а срѣдъ несчетно много разхвъргани цвѣтя, които непрестанно благоухаеха съ лекитѣ изпарения на масло.

Този мълчаливъ разголенъ видъ го ужаси. Той се измѣсти и леглото скръцна така, като че го назова нѣкой. Изведнажъ той се извърна, ала нѣмаше никой. Глухиятъ и непознатъ гласъ се повтори, но вече отъ другия тъменъ жгълъ на стаята. Той се извърна пакъ къмъ стената. Гласътъ потрети и замлъкна, потули се задъ тишината. Витанъ се изправи вцепененъ, съ несвѣсно изцѣклени очи.

— Кой дръзна да го назове тъй нагло настоячиво? . . . Не бѣше ли ковача, или пѣкъ неродилия се, още въ зачатие умрѣлъ, когото на бѣлия свѣтъ извадиха на кжсове? — или онзи вжтре у него, пияния, обезумѣлия, комуто принадлежеше всецѣло. . .

Витанъ се послуша наново; отъ отвѣдната стая долитнаха примѣсени ридания, които меко се поглъщаха отъ мрачината. . . Очевидно нѣкого оплакваха. И въ неговата душа се отрони тжга, проплака и въ него нѣщо. . .

Вратата скръцна и се отвори съ неувѣреностъта на дете, което току-що сж набили и изпждили отъ стаята. На прага се изтжпани висока, суха жена, прилична на неговата, само че повече превита и грохнала отъ дълги години, прекарани въ печаль,